

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.758 van 13 maart 2014
in de zaak A. 211.823/XIV35.507**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
 kantoor houdend te 2600 Antwerpen
 Fruithoflaan 124 bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD MECHELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ludo Kools
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Van Benedenlaan 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 maart 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing d.d. 25 februari 2014 van de burgemeester van de Stad Mechelen, als hogere tuchtoverheid, waarbij de heer XXXX de zware tuchtstraf van schorsing voor een duur van 3 maanden wordt opgelegd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2014 om 11.30 uur.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Clonen, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ludo Kools, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Voor een overzicht van de feiten kan worden verwezen naar de volgende arresten van de Raad van State: nummers 218.772 van 29 maart 2012, 221.789 van 18 december 2012, 222.269 van 28 januari 2013 en 225.675 van 3 december 2013.

3.2. Op 25 februari 2014 neemt de burgemeester van Mechelen de beslissing waarbij verzoeker de zware tuchtstraf van schorsing voor een duur van 3 maanden wordt opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Betreft : Eindbeslissing inzake tucht

Geachte heer XXXX,

1. Referenties

1.1 De wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten -STS/ST30.

1.2 Het Koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten - STS/ ST31.

- 1.3 Het schrijven van 9 mei 2012 van de korpschef van de lokale politie Mechelen aan de burgemeester van de stad Mechelen.
- 1.4 Het schrijven van 25 oktober 2012 van de korpschef a.i. van de lokale politie Mechelen aan de burgemeester van de stad Mechelen.
- 1.5 Inleidend verslag van 31 oktober 2012, ter kennis gebracht bij aangetekende zendingen van 5 en 6 november 2012.
- 1.6 Schrijven van 29 november 2012 met vraag om mondeling gehoord te worden.
- 1.7 Proces-verbaal van hoorzitting van 11 december 2012 met als bijlage pleitnota.
- 1.8 Voorstel van zware tuchtstraf van 18 december 2012.
- 1.9 Verzoek tot heroverweging bij Tuchtraad ontvangen op 21 januari 2013.
- 1.10 Hoorzittingen Tuchtraad van 18 februari 2013, 16 april 2013, 7 mei 2013, 15 oktober 2013, 29 oktober 2013, 18 november 2013, 17 december 2013 en 9 januari 2014.
- 1.11 Deskundigenverslag Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie van 12 december 2013.
- 1.12 Advies Tuchtraad Nr. VTH/012-027 van 4 februari 2014.
2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen
- 2.1. Feiten die betrekking hebben op het laten heractiveren van een dienst-SIM-kaart voor het nummer 0479/999097

Met een schrijven van 19 juli 2011 wordt door de korpschef van de lokale politie Mechelen aan CP XXXX gevraagd om al het korpsmateriaal waarover hij beschikt, in te leveren voor de duur van de voorlopige schorsing (...). Deze beslissing werd getroffen naar aanleiding van mijn beslissing van 7 juli 2011 waarbij CP XXXX voorlopig werd geschorst met ingang van 30 juli 2011 tot en met 29 november 2011. Bij schrijven van 3 augustus 2011 van CP XXXX aan de korpschef weigert CP XXXX om het gevraagde korpsmateriaal in te leveren (...).

Bij beslissing van 22 november 2011 van de burgemeester van de stad Mechelen wordt de beslissing van 7 juli 2011 waarbij CP XXXX voorlopig werd geschorst, verlengd met ingang van 30 november 2011 tot en met 29 maart 2012.

Bij beslissing van 26 maart 2012 van de burgemeester van de stad Mechelen wordt de beslissing van 7 juli 2011 waarbij CP XXXX voorlopig werd geschorst, nogmaals verlengd met ingang van 30 maart 2012 tot en met 29 juli 2012.

Overeenkomstig artikel VIII.II.6 RPPol wordt door hogervermelde beslissingen van 7 juli 2011, 22 november 2011 en 26 maart 2012 CP XXXX van rechtswege in de administratieve stand van non-activiteit geplaatst. Aangezien CP XXXX dus sedert 30 juli 2011 geen enkele dienstprestaties meer diende te leveren werd aan CP XXXX dan ook gevraagd om al het korpsmateriaal dat hem ter beschikking werd gesteld, in te leveren tijdens de duur van de voorlopige schorsing. CP XXXX was dan ook perfect op de hoogte van het gegeven dat hij het gevraagde korpsmateriaal diende in te leveren en logischerwijze niet meer mocht gebruiken.

De dienst-GSM die CP XXXX nog steeds in zijn bezit heeft, bevat de dienst-SIM-kaart voor het nummer 0479/999097.

Met een mailbericht van 2 mei 2012 (...) maakt P. P., personeelslid van de lokale politie Mechelen aan de korpschef van de lokale politie een aantal mailberichten over die betrekking hebben op de reactivatie van de reeds eerder geblokkeerde dienst-SIM-kaart voor het nummer 0479/999097.

Met een mailbericht van 3 mei 2012 (...) maakt G. D. L., personeelslid van de lokale politie Mechelen aan de korpschef van de lokale politie een aantal mailberichten over die betrekking hebben op de reactivatie van de reeds eerder geblokkeerde dienst-SIM-kaart voor het nummer 0479/999097.

Uit deze hogervermelde mailberichten blijkt het volgende :

Op 14 maart 2012 wordt door de dienst ICT van lokale politie Mechelen aan Proximus gevraagd om het nummer 0479/999097 met onmiddellijke ingang te blokkeren.

Op 14 maart 2012 meldt Proximus aan de dienst ICT van lokale politie Mechelen dat het nummer 0479/999097 zoals gevraagd werd geblokkeerd.

Met een mailbericht van 6 april 2012 vraagt CP XXXX aan Proximus de reactivering van de SIM-kaart voor het nummer 0479/999097 en deelt hij eveneens aan Proximus mede dat hij reeds in de Proximus-shop een pakket ProxiDuo SIM-kaarten ter vervanging kreeg.

CP XXXX wist hierbij dat, ingevolge zijn voorlopige schorsing door de beslissingen van 7 juli 2011, 22 november 2011 en 26 maart 2012 en de gemotiveerde vraag tot inlevering van al het korpsmateriaal, hij zijn dienst-SIM-kaart niet meer mocht gebruiken. CP XXXX maakte ondanks dit gegeven toch gebruik van zijn hoedanigheid van commissaris bij de lokale politie Mechelen om deze dienst-SIM-kaart te laten heractiveren. CP XXXX wist bovendien dat het beheer van ICT-middelen niet behoort tot zijn bevoegdheden.

Met een mailbericht van 6 april 2012 meldt Proximus aan CP XXXX dat de nieuwe Sim-kaart in het toestel kan geplaatst worden.

Met een mailbericht van 6 april 2012 meldt CP XXXX aan Proximus dat alles terug normaal schijnt te werken.

Met een mailbericht van 2 mei 2012 vraagt de dienst ICT van lokale politie Mechelen om het nummer 0479/999097 opnieuw te blokkeren.

Met een mailbericht van 2 mei 2012 vraagt CP XXXX opnieuw aan Proximus de reactivering van de dienst-SIM-kaart voor het nummer 0479/999097.

Met een mailbericht van 2 mei 2012 laat Proximus aan CP XXXX weten dat het nummer 0479/999097 op vraag van de dienst ICT van lokale politie Mechelen werd geblokkeerd en niet zonder toestemming van de dienst ICT van de lokale politie Mechelen kan gedeblokkeerd worden.

Met een mailbericht van 2 mei 2012 vraagt CP XXXX aan de dienst ICT van de lokale politie Mechelen om meer uitleg inzake het blokkeren van het nummer 0479/999097 en om dit nummer te mogen blijven gebruiken.

Met een mailbericht van 2 mei 2012 meldt de dienst ICT van de lokale politie Mechelen aan CP XXXX dat het nummer 0479/999097 op uitdrukkelijke vraag van de korpschef werd geblokkeerd en dat hij zich dan ook tot de korpschef dient te richten indien hij meer inlichtingen hieromtrent wenst.

Uit het factuur voor de periode van 6 april 2012 tot en met 24 april 2012 (...) dat voor het nummer 0479/999097 werd overgemaakt aan de lokale politie Mechelen, blijkt dat er daadwerkelijk gebruik werd gemaakt van de dienst-SIM kaart voor het nummer 0479/999097.

2.2 Feiten die betrekking hebben op de inlevering van korpsmaterieel van de lokale politie Mechelen

Met een schrijven van 1 augustus 2012 wordt door de korpschef aan CP XXXX gevraagd om al het korpsmateriaal waarover hij beschikt in te leveren. (...) Deze beslissing tot inlevering van het korpsmateriaal werd getroffen naar aanleiding van de beslissing van 24 juli 2012 van mijn ambt om CP XXXX voorlopig te schorsen met ingang van 30 juli 2012 en dit voor een periode van 4 maanden.

Met een schrijven van 14 augustus 2012 laat de tuchtverdediger van CP XXXX aan de korpschef weten dat hij niet kan ingaan op de gevraagde inlevering van het korpsmateriaal. (...).

CP XXXX heeft pas op 5 juni 2013 het gevraagde korpsmateriaal ingeleverd.

3. Datum van kennisneming van de feiten

De data die in aanmerking dienen genomen te worden voor de berekening van de termijn zoals aangeduid in artikel 56 van voormelde wet van 13 mei 1999, zijn in

casu 9 mei 2012 en 25 oktober 2012, data waarop ik in mijn hoedanigheid van gewone en hogere tuchtoverheid van deze feiten in kennis werd gesteld, middels het schrijven van 9 mei 2012 en 25 oktober 2012 van de korpschef van de lokale politie Mechelen.

4. Vaststaan, kwalificatie en toerekening van de feiten

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier :

4.1 meen ik dat de feiten die betrekking hebben op het laten heractiveren van een dienst-SIM-kaart voor het nummer 0479/999097, vaststaan en dat deze feiten aan CP XXXX kunnen worden toegerekend.

Uit de uiteenzetting van de feiten, zoals onder meer omschreven onder punt 2.1, blijkt zeer duidelijk dat CP XXXX, ondanks het feit dat hij perfect op de hoogte was dat hij tijdens de duur van de voorlopige schorsing ingevolge de beslissingen van mijn ambt van 7 juli 2011, 22 november 2011 en 26 maart 2012, al het korpsmateriaal diende in te leveren dus ook zijn dienst-GSM, en hij deze dienst-GSM dan ook niet meer mocht gebruiken, CP XXXX toch op 6 april 2012 en 2 mei 2012 bij Proximus gevraagd heeft om de aan deze dienst-GSM verbonden dienst-SIM-kaart te laten reactiveren. CP XXXX maakte daarbij gebruik van zijn hoedanigheid van commissaris bij de lokale politie Mechelen om deze dienst-SIM-kaart te laten heractiveren. CP XXXX wist bovendien dat het beheer van ICT-middelen niet behoort tot zijn bevoegdheden.

In het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 wordt geconcludeerd dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan CP XXXX toerekenbaar zijn.

In het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014 wordt geconcludeerd dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan CP XXXX toerekenbaar zijn. In dit advies, advies waarbij ik mij aansluit staat inzake de tenlastelegging van de feiten het volgende :

"Op basis van het dossier en na onderzoek van de middelen van verzoeker oordeelt de tuchtraad dat aan verzoeker door de tuchtoverheid de volgende feiten kunnen worden ten laste gelegd:

...

Verzoeker heeft eigenmachtig op 06 april 2012 de SIM kaart voor het nummer 049/999097 van zijn dienst GSM die op vraag van de lokale politie van Mechelen was geblokkeerd, gereactiveerd en heeft tussen 06 april 2012 en 02 mei 2012 privé gesprekken gevoerd met deze dienst GSM."

Ik meen dat deze feiten het volgend tuchtvergreep uitmaken :

- inbreuk op artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten : "Elke handeling of gedraging zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergreep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf."
- inbreuk op artikel 132 van de wet van 7 december 1998 houdende de organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus : "Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is. De politieambtenaren moeten eerbied tonen voor het Staatshoofd, de andere gestelde machten en de overheidsinstellingen."
- inbreuk op artikel 27, eerste lid van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006) : "Behoudens een specifieke regelgeving terzake, maken de personeelsleden geen gebruik voor privé-doeleinden, van middelen zoals

voertuigen, materieel of software die de politieorganisatie hen ter beschikking stelt."

- inbreuk op artikel 26, vijfde lid van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006) : "De personeelsleden maken geen misbruik van hun bevoegdheden, alsook van de middelen en faciliteiten die aan hun ambt zijn verbonden. Aldus verschaffen zij noch zichzelf noch derden voordelen die ze zonder dit misbruik niet of niet in dezelfde mate zouden hebben bekomen en berokkenen ze evenmin derden zelfs eventuele nadelen."
- inbreuk op artikel 42 van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006): "De personeelsleden dragen als een goede huisvader zorg voor het materieel, de uitrusting, de voertuigen, de lokalen en de software die hun ter beschikking worden gesteld. In die geest voorkomen ze beschadigingen en vermijden ze onnodige kosten en verspilling.
Ze treffen de nodige maatregelen om diefstal, misbruik of beschadiging van het materieel, de uitrusting, de voertuigen en de dienstwapens te voorkomen. Ze voorkomen indringing in de lokalen van de politiediensten alsook in de software."

Aangezien de korpschef onder meer op basis van artikel 44 WGP de bevoegdheid heeft om beslissingen inzake de individuele toekenning van korpsmiddelen aan personeelsleden te treffen, diende CP XXXX zich dan ook, nadat op gemotiveerde wijze werd verzocht om het gevraagde korpsmaterieel in te leveren, te onthouden om van dit korpsmateriaal, in casu de dienst-SIM-kaart, gebruik te (willen) blijven maken middels het aanvragen bij Proximus om deze dienst-SIM-kaart te laten reactiveren.

Doordat CP XXXX de betrokken dienst-SIM-kaart heeft laten heractiveren en hierbij gebruik maakte van zijn hoedanigheid van commissaris bij de lokale politie Mechelen, wetende dat hij ingevolge zijn voorlopige schorsing geen korpsmateriaal meer mocht gebruiken en wetende dat het beheer van ICT niet tot zijn bevoegdheden behoorde, heeft hij dan ook misbruik van zijn bevoegdheden gemaakt om zich voordelen te verschaffen die hij zonder dit misbruik niet zou hebben bekomen, hetgeen een inbreuk uitmaakt op artikel 26, vijfde lid van de hogervermelde Deontologische Code van de politiediensten.

Door het aanvragen bij Proximus om de dienst-SIM-kaart te laten reactiveren, wetende dat hij ingevolge zijn voorlopige schorsing geen korpsmateriaal meer mocht gebruiken, maakte CP XXXX van dit korpsmaterieel gebruik voor privé-doeleinden, hetgeen een inbreuk uitmaakt op artikel 27, eerste lid van de hogervermelde Deontologische Code van de politiediensten.

Daarnaast maakt het aanvragen bij Proximus om de dienst-SIM-kaart te laten reactiveren ook een inbreuk uit op artikel 42 van de hogervermelde Deontologische Code van de politiediensten aangezien dit verzuim dient bestempeld te worden als het niet als een goede huisvader beheren van de korpsmiddelen, aangezien dit impliceert dan men geen gebruik meer kan blijven maken van deze middelen wanneer hiertoe op een gemotiveerde wijze werd beslist door de bevoegde overheid.

Als politieambtenaar wordt CP XXXX verondersteld om zijn houding en gedrag zowel in de uitoefening van het ambt als daarbuiten permanent af te stemmen op de essentiële deontologische normen. Politieambtenaren hebben hierbij een voorbeeldfunctie waarvoor overheden dan ook een streng verwachtingspatroon mogen hanteren. Door het niet respecteren van de deontologische normen zoals omschreven in artikel 26, 27 en 42 van de Deontologische Code van de

politiediensten heeft CP XXXX dan ook de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht, hetgeen een inbreuk vormt op artikel 132 WGP en een ernstig tuchtvergriep uitmaakt zoals omschreven in artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten. Daarnaast heeft CP XXXX de waardigheid van het ambt bijkomend in het gedrang gebracht doordat hij aan een externe partner, in casu Proximus, heeft gevraagd om handelingen te stellen waarvan hij wist dat hij hiervoor geen bevoegdheid had, te weten het laten heractiveren van de hogervermelde dienst-SIM-kaart.

4.2 meen ik dat de feiten die betrekking hebben op de inlevering van korpsmaterieel van de lokale politie Mechelen, vaststaan en dat deze feiten aan CP XXXX kunnen worden toegerekend.

Uit de uiteenzetting van de feiten, zoals onder meer omschreven onder punt 2.2, blijkt zeer duidelijk dat CP XXXX, na gemotiveerd schrijven om het gevraagde korpsmaterieel in te leveren, bleef weigeren om dit korpsmaterieel in te leveren en slechts op 5 juni 2013 dit korpsmaterieel heeft ingeleverd.

In het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 wordt geconcludeerd dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan CP XXXX toerekenbaar zijn.

In het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014 wordt geconcludeerd dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan CP XXXX toerekenbaar zijn.

In het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014 wordt geconcludeerd dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en aan CP XXXX toerekenbaar zijn. In dit advies, advies waarbij ik mij aansluit staat inzake de tenlastelegging van de feiten het volgende :

"Op basis van het dossier en na onderzoek van de middelen van verzoeker oordeelt de tuchtraad dat aan verzoeker door de tuchtoverheid de volgende feiten kunnen worden ten laste gelegd :

Verzoeker heeft verzuimd tussen 06 mei 2012 en 06 november 2012 het korpsmateriaal dat hem voor de uitoefening van zijn functie ter beschikking was gesteld, ondanks een uitdrukkelijk verzoek van de korpschef, terug te geven.

..."

Ik meen dat deze feiten het volgend tuchtvergriep uitmaken:

- inbreuk op artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten: "Elke handeling of gedraging zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergriep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf."
- inbreuk op artikel 132 van de wet van 7 december 1998 houdende de organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus : "Het personeelslid vermijdt elke gedraging zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is. De politieambtenaren moeten eerbied tonen voor het Staatshoofd, de andere gestelde machten en de overheidsinstellingen."
- inbreuk op artikel 15 van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006): "De personeelsleden eerbiedigen het gezag van hun chefs. Het personeelslid is verantwoordelijk voor de uitvoering van de aan hem door zijn chef gegeven bevelen. Hij voert die bevelen correct en tijdig uit met inachtneming van alle richtlijnen die hem daartoe gegeven werden. Hij neemt alle initiatieven die voor de uitvoering van de bevelen noodzakelijk zijn."

- inbreuk op artikel 16, eerste lid van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006): "De weigering om aan de bevelen van zijn chefs te gehoorzamen of het opzettelijk verzuim om deze bevelen uit te voeren, vormt een tekortkoming."
- inbreuk op artikel 27, eerste lid van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006) : "Behoudens een specifieke regelgeving terzake, maken de personeelsleden geen gebruik voor privé-doeleinden, van middelen zoals voertuigen, materieel of software die de politieorganisatie hen ter beschikking stelt."
- inbreuk op artikel 42 van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006 (B.S. 30 mei 2006): "De personeelsleden dragen als een goede huisvader zorg voor het materieel, de uitrusting de voertuigen, de lokalen en de software die hun ter beschikking worden gesteld. In die geest voorkomen ze beschadigingen en vermijden ze onnodige kosten en verspilling.
Ze treffen de nodige maatregelen om diefstal, misbruik of beschadiging van het materieel, de uitrusting de voertuigen en de dienstwapens te voorkomen. Ze voorkomen indringing in de lokalen van de politiediensten alsook in de software."

Aangezien de korpschef onder meer op basis van artikel 44 WGP de bevoegdheid heeft om beslissingen inzake de individuele toekenning van korpsmiddelen aan personeelsleden te treffen, diende CP XXXX dan ook, wanneer op gemotiveerde wijze werd verzocht om het gevraagde korpsmaterieel in te leveren, hieraan loyaal mee te werken en dit korpsmaterieel in te leveren. Overeenkomstig artikel VIII.II.6 RPPol wordt door hogervermelde beslissing tot voorlopige schorsing van 24 juli 2012 CP XXXX van rechtswege in de administratieve stand van non-activiteit geplaatst. Aangezien CP XXXX dus geen enkele dienstprestaties meer diende te leveren werd hem dan ook gevraagd om al het korpsmateriaal dat hem ter beschikking werd gesteld, in te leveren tijdens de duur van de voorlopige schorsing. CP XXXX was dan ook perfect op de hoogte van het gegeven dat hij het gevraagde korpsmateriaal diende in te leveren.

Door dit bewust verzuim van CP XXXX om het gevraagde korpsmaterieel in te leveren, liet hij duidelijk na om een gegeven bevel correct en tijdig uit te voeren en hiervoor alle gepaste initiatieven te nemen. Hierdoor eerbiedigde CP XXXX het gezag van de korpschef niet. Dit bewust verzuim maakt dan ook een inbreuk uit op de artikelen 15 en 16 van de hogervermelde Deontologische Code van de politiediensten.

Door dit bewust verzuim van CP XXXX om het gevraagde korpsmaterieel in te leveren, goed wetende dat hij ingevolge zijn voorlopige schorsing dit korpsmateriaal diende in te leveren, maakte hij van dit korpsmaterieel gebruik voor privé-doeleinden, hetgeen een inbreuk uitmaakt op artikel 27, eerste lid van de hogervermelde Deontologische Code van de politiediensten.

Daarnaast maakt dit bewust verzuim van CP XXXX om het gevraagde korpsmateriaal in te leveren ook een inbreuk uit op artikel 42 van de hogervermelde Deontologische Code van de politiediensten aangezien dit verzuim dient bestempeld te worden als het niet als een goede huisvader beheren van de korpsmiddelen, hetgeen impliceert dat men deze middelen tijdig dient in te leveren wanneer hiertoe op een gemotiveerde wijze wordt beslist door de bevoegde overheid.

Als politieambtenaar wordt CP XXXX verondersteld om zijn houding en gedrag, zowel in de uitoefening van het ambt als daarbuiten permanent af te

stemmen op de essentiële deontologische normen. Politieambtenaren hebben hierbij een voorbeeldfunctie waarvoor overheden dan ook een streng verwachtingspatroon mogen hanteren. Door het niet respecteren van de deontologische normen zoals omschreven in artikel 15, 16, 27 en 42 van de Deontologische Code van de politiediensten heeft CP XXXX dan ook de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht, hetgeen een inbreuk vormt op artikel 132 WGP en een ernstig tuchtvergrijp uitmaakt zoals omschreven in artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten.

In het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 wordt geconcludeerd dat de feiten een tuchtvergrijp uitmaken in de zin van artikel 3 van de Tuchtwet.

In het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014, advies waarbij ik mij als tuchtoverheid aansluit, wordt geconcludeerd dat CP XXXX een zeer ernstig tuchtvergrijp heeft gepleegd dat als volgt wordt omschreven :

"Verzoeker heeft als commissaris van de lokale politie van Mechelen zijn beroepsplichten miskend en de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht omdat hij :

- heeft verzuimd tussen 06 mei 2012 en 06 november 2012 het korpsmateriaal dat hem voor de uitoefening van zijn functie ter beschikking was gesteld, ondanks een uitdrukkelijk verzoek van de korpschef, terug te geven.
- eigenmachtig op 06 april 2012 de SIM kaart voor het nummer 049/999097 van zijn dienst GSM, die op vraag van de lokale politie van Mechelen was geblokkeerd, heeft gereactiveerd en tussen 06 april 2012 en 02 mei 2012 privé gesprekken heeft gevoerd met deze dienst GSM"

5. Eindbeslissing inzake tucht

Gelet op de bepalingen van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten;

Gelet op de analyse van Uw tuchtdossier;

Gelet op het feit dat op 11 december 2012 een hoorzitting plaatsvond waarbij een pleitnota werd neergelegd;

Gelet op het feit dat tijdens deze hoorzitting van 11 december 2012 reeds verschillende argumenten ter verdediging werden aangehaald die reeds in het voorstel van zware tuchtstraf van 18 december 2013 op gemotiveerde wijze werden weerlegd en waarnaar zover als nodig wordt verwezen;

Gelet op Uw blanco tuchtverleden;

Gelet op het gegeven dat U een verzoek tot heroverweging indiende bij de Tuchtraad;

Gelet op het feit dat er verschillende hoorzittingen bij de Tuchtraad plaatsvonden tijdens dewelke U Uw middelen van verweer kon uitbrengen;

Gelet op het feit dat de tijdens deze hoorzittingen bij de Tuchtraad aangehaalde middelen ter verdediging op uitvoerige wijze worden besproken en weerlegd, zowel in het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 als in het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014 en waarnaar voor zover als nodig wordt verwezen en waarbij ik mij aansluit;

Gelet op het feit dat in het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 inzake de strafmaat het volgende wordt vermeld:

"Met betrekking tot de strafmaat wijst de tuchtoverheid in punt 5.7 van het strafvoorstel ondermeer op de ernst van de inbreuk, op de voorbeeldfunctie van CP XXXX als officier van politie en op de imagoschade die hij door zijn ongeoorloofde initiatieven ter reactivatie van een geblokkeerde dienst-SIM-kaart

bij een externe partner veroorzaakte.

Zeer terecht wijst de tuchtverheid ook op het gebrek aan normbesef ten aanzien van de vastgestelde feiten. Hierbij valt op te merken dat hoewel CP XXXX ondertussen wel degelijk korpsmateriaal inleverde, hij er nog steeds van overtuigd blijkt te zijn dat hij correct handelde door maandenlang geen gevolg te geven aan het bevel van de korpschef en gedurende een periode van voorlopige schorsing korpsmateriaal in zijn bezit te houden. Daarbij verliest hij uit het oog dat, ook voor korpsmateriaal dat hem in 2006 ter beschikking zou zijn gesteld om de professionele plichten verbonden aan de uitoefening van zijn functie zo efficiënt mogelijk uit te kunnen voeren, uit een onderliggende conflictsituatie met de korpschef of uit de omstandigheid dat hij de rechtmatigheid van een bevel en/of van overige beslissingen via de geëigende procedures bestrijdt, niet het recht kan worden geput om een niet kennelijk onwettig bevel van zijn hiërarchische overste op eigen gezag naast zich neer te leggen en het korpsmateriaal in zijn bezit te houden. Dit gebrek aan normbesef, gekoppeld aan een verontrustend gebrek aan schuldinzicht, verantwoordt dat aan CP XXXX niet de inhouding van wedde, als lichtste der zware tuchtstraffen, zou worden opgelegd.

Op het ogenblik van de feiten was CP XXXX voorlopig geschorst en diende hij geen dienstprestaties te leveren. CP XXXX heeft niet enkel een niet kennelijk onwettig bevel van zijn korpschef naast zich neergelegd, maar heeft door zijn eigenzinnige en halsstarrige houding ook maandenlang beslag gelegd op het korpsmateriaal dat hij geacht werd in te leveren. Zodoende eigende hij zichzelf op eigen gezag voordelen toe waarop hij geen recht had en onthield hij anderen de mogelijkheid om er nuttig gebruik van te maken. Hij liet daarbij duidelijk zijn persoonlijke belangen primeren op het algemeen belang van de organisatie. Het gedrag van CP XXXX valt hierdoor niet als een "simpele weigering" of een louter "principiële stellingname" te beschouwen. Zijn houding geeft blijk van een eigengereid en individualistisch gedrag dat neigt naar 'graaicultuur' en, als dusdanig, in geen geval kan of moet worden getolereerd. In deze optiek, rekening houdende met het blanco tuchtverleden en de onberispelijke staat van dienst waarover CP XXXX klaarblijkelijk beschikt, is de voorgestelde schorsing gedurende 3 maanden een aangepaste strafmaat voor de begane tuchtinbreuken.

Conclusie:

De voorgestelde tuchtstraf van schorsing gedurende 3 maanden is niet disproportioneel en een gepaste strafmaat voor de door CP XXXX gepleegde tuchtvergrijpen."

Gelet op het feit dat ik mij aansluit bij datgene dat in (in) het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 inzake de strafmaat wordt vermeld;

Gelet op het feit dat in het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014 inzake de strafmaat het volgende wordt vermeld :

"Verzoeker is commissaris van politie en was gedurende een lange tijd belast met een beleidsfunctie binnen het korps van de lokale politie van Mechelen.

De tuchtinbreuk moet beoordeeld worden binnen het kader van de functie die verzoeker vervulde en de functie die hij opeiste in het korps van de lokale politie van Mechelen. Medebepalend voor de ernst van de tuchtinbreuk, zijn de voorbeeldfunctie van verzoeker als officier van politie en de imagoschade die hij zowel intern als extern heeft veroorzaakt door zijn blijvend verzuim om in te gaan op het dringend verzoek van de korpschef om het korpsmateriaal in te leveren en door zijn ongeoorloofde initiatieven om een geblokkeerde dienst SIM kaart door een externe partner te laten reactiveren.

Verzoeker is er tot vandaag van overtuigd dat hij terecht geen gevolg gegeven heeft aan het dringend verzoek van de korpschef en hij put zich uit in het opwerpen

van alle mogelijke wettelijke en reglementaire hindernissen om aan te tonen dat hij gerechtigd was om het korpsmateriaal te blijven gebruiken ook al mocht of kon hij geen enkele dienststopdracht meer uitvoeren. Uiteraard mag de wijze waarop iemand zich verdedigd hem niet aangerekend worden. Toch moet worden vastgesteld dat verzoeker tot vandaag niet inziet dat korpsmateriaal ter beschikking wordt gesteld van de politieambtenaar om zijn dienst uit te voeren in het belang van de burger die trouwens dat materiaal betaalt niet om de politieambtenaar te belonen voor zijn taak maar om de politieambtenaar toe te laten zijn taak naar behoren te vervullen.

Dat hij zou begrepen hebben dat hij geen enkel ander persoonlijk recht dan de uitvoering van zijn functie, op dit materiaal kan laten gelden is op vandaag niet aangetoond. Samen met de tuchtoverheid wijst de tuchtraad op dit zorgwekkend gebrek aan normbesef ten aanzien van de vastgestelde feiten. Hierover valt op te merken hoewel CP XXXX ondertussen wel degelijk korpsmateriaal inleverde, hij er nog steeds van overtuigd blijkt te zijn dat hij correct handelde door maandenlang geen gevolg te geven aan het bevel van de korpschef en gedurende een periode van voorlopige schorsing korpsmateriaal in zijn bezit te houden. Daarbij verliest hij uit het oog dat, ook voor korpsmateriaal dat hem in 2006 ter beschikking zou zijn gesteld om de professionele plichten verbonden aan de uitoefening van zijn functie zo efficiënt mogelijk uit te kunnen voeren, uit een onderliggende conflictsituatie met de korpschef of uit de omstandigheid dat hij de rechtmatigheid van het bevel en/of van overige beslissingen via de geëigende procedures bestrijdt, niet het recht kan worden geput om een niet kennelijk onwettig bevel van zijn hiërarchische overste op eigen gezag naast zich neer te leggen en het korpsmateriaal in zijn bezit te houden. Dit gebrek aan normbesef, gekoppeld aan een verontrustend gebrek aan schuldinzicht, verantwoordt dat aan CP XXXX niet de inhouding van wedde, als lichtste der zware tuchtstraffen, zou worden opgelegd.

Het tarten van de overheid gedurende een lange periode door te verzuimen om gevolg te geven aan een niet kennelijk onwettig bevel door een politieofficier, die eens mee instond voor de leiding van het korps is nefast voor het korps en van aard om het functioneren van het geheel in het gedrang te brengen.

Dergelijk gedrag, als er ruchtbaarheid aan wordt verleend, is van aard om het gezag van de politie te ondermijnen omdat de burger, die ervan hoort zich vragen stelt over de inzetbaarheid van een korps waarin de leidinggevenden elkaar verscheuren.

Verzoeker kan er niet aan getwijfeld hebben dat hij door zijn tergend verzuim zware schade aanbracht aan het gezag van de korpschef en aan het gezag van de politie in het algemeen.

Omdat dergelijke houding nefast is voor de geïntegreerde politie en voor de goede uitvoering van de belangrijke taken die zij zich door de gemeenschap ziet toevertrouwd dringt een belangrijke zware tuchtstraf zich op die aan verzoeker moet toelaten zich te bezinnen over zijn rol, zijn verantwoordelijkheidszin en de gevolgen van zijn eigengereid en individualistisch gedrag.

Ondanks het blanco tuchtverleden en de onberispelijke staat van dienst die aan de feiten voorafgaat is de voorgestelde schorsing van 3 maanden de aangewezen straf."

Gelet op het feit dat ik mij aansluit bij datgene dat in het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014 inzake de strafmaat wordt vermeld;

Gelet op het feit dat ik mij, ten overvloede, ook voor het overige en op algemene wijze aansluit bij het deskundigenverslag van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie (AIG) van 12 december 2013 en het advies van de Tuchtraad van 4 februari 2014;

Aangezien ik dan ook meen dat de feiten, die hierboven werden uiteengezet, vaststaan, dat ze U kunnen worden toegerekend en dat ze, krachtens de motivering

uiteengezet in punt 4 en 5, ernstige tuchtvergrijpen uitmaken.

In mijn hoedanigheid van gewone en hogere tuchtverheid:

Leg ik U, voor de feiten en zoals gemotiveerd in punt 4 en 5, de zware tuchtstraf van schorsing voor een duur van 3 maanden op.
(...)”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting

5.1. Verzoeker is van oordeel dat hij door de bestreden beslissing, die is ingegeven met de bedoeling hem opnieuw persoonlijk te treffen, “bijkomende ernstige en onherstelbare schade op(loopt) nu zijn professionele integriteit en geloofwaardigheid volledig onderuit wordt gehaald.”

De bestreden beslissing brengt bovendien onherstelbare schade toe aan zijn loopbaan. Verzoeker wijst dienaangaande naar een opleiding “directiebrevet” (opleiding voor de bevordering tot de graad van hoofdcommissaris van politie), die hij thans volgt. De eerstvolgende opleidingsdag is gepland op woensdag 19 maart 2014. Indien de bestreden beslissing op die dag nog steeds uitwerking heeft, dan wordt het verder volgen van deze opleiding volgens verzoeker onmogelijk, met alle onherstelbare gevolgen van dien.

Verzoeker wijst er voorts op dat de huidige situatie zich dreigt te consolideren indien de vernietiging dient te worden afgewacht, waardoor “de

hierboven geschreven potentiële nadelen zich onherstelbaar hebben voltrokken”. De zware tuchtstraf stelt hem in een negatief daglicht en een later tussen te komen vernietigingsarrest zal de morele schade die daaruit voortvloeit niet meer kunnen herstellen. Dit alles hypothekeert zijn carrièrekansen en kansen bij sollicitatie voor andere functies. In afwachting van een vernietiging blijft de schorsing een “smet op zijn blazoen” werpen “waardoor zijn sollicitatiekansen als leidinggevend officier tot nul herleid worden.”

Verzoeker wijst ten slotte op de “bijzonder ernstige impact op zijn gezinsleven”.

Beoordeling

5.2. Verzoeker voert terecht aan dat een later tussen te komen vernietigingsarrest te laat zal komen om de door hem uiteengezette nadelige gevolgen van de thans bestreden beslissing op te vangen. Hieraan zou evenmin kunnen worden verholpen middels een gewone vordering tot schorsing, die eveneens te laat zou komen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid dient derhalve aanvaard.

B. Ernst van het middel

Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. Verzoeker voert als zevende middel het volgende aan:

“(…)

Schending van het rechtsbeginsel ‘non bis in idem’ - schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Het algemeen rechtsbeginsel non bis in idem is van toepassing in tuchtaangelegenheden (RvS nr. 178.524, 14 januari 2008, Bonami). Het beginsel garandeert dat niemand voor dezelfde feiten meerdere tuchtstraffen opgelegd kan

krijgen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van uw Raad, kan de tuchtoverheid aan een personeelslid geen twee tuchtstraffen voor eenzelfde feit opleggen. Het belet dat voor dezelfde feiten nogmaals een tuchtstraf wordt bevolen.

De tuchtoverheid houdt in haar beslissing tot het opleggen van een zware tuchtstraf aangaande de schending van het rechtsbeginsel non bis in idem staande dat de voorliggende feiten nieuwe feiten zijn die nog niet eerder het voorwerp uitmaakten van een tuchtvervolging.

Zij gaat daarmee voorbij aan het feitelijk gegeven dat naar aanleiding van de eerste tuchtprocedure door de hogere tuchtoverheid op 28 oktober 2011 formeel kennis werd genomen van het niet inleveren van het korpsmateriaal omwille van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel. In het inleidend verslag van 10 november 2011 is sprake van:

- Feiten die betrekking hebben op de inlevering van het dienstvoertuig Peugeot 407 met nummerplaat VNE 163.
- Feiten die betrekking hebben op het inleveren van het korpsmateriaal van de lokale Politie Mechelen.

Op dat ogenblik werd geen onderscheid gemaakt tussen ‘de dienst-gsm’ en ‘ander korpsmateriaal’, en ging het over beiden. De tuchtvervolging werd toen ingesteld en finaal afgesloten met een klassering zonder gevolg.

De tuchtraad oordeelt in haar verslag van 15 mei 2012 dat in het kader van de eerste tuchtprocedure de weigering om het dienstvoertuig terug te geven en de weigering om het andere korpsmateriaal terug te geven als één tuchtvergrijp dienen te worden behandeld. Eenzelfde toepassing is verdedigbaar in casu.

De thans aan de heer XXXX verweten aantijgingen vinden hun steun in exact dezelfde feiten, die sinds de eerste tuchtprocedure en tot het einde van de voorlopige schorsing quasi ongewijzigd zijn gebleven, namelijk de weigering van de heer XXXX om het korpsmateriaal in te leveren, met dat verschil dat in mei 2012 het gsm-nummer van de heer XXXX werd gedeactiveerd.

Het reactiveren van de dienst-gsm betreft slechts een handeling van de heer XXXX vanuit het standpunt dat hij eerder, voor de eerste tuchtvervolging, reeds kenbaar maakte aan de overheid. Een loutere herhaling, door de korpschef, van dezelfde vraag tot inlevering - zelfs hangende de eerdere tuchtvervolging omwille van die feiten - doet geen nieuw vergrijp ontstaan.

Het is overigens niet de tuchtrechtelijke kwalificatie, maar het feit zelf dat relevant is om de toepassing van het principe non bis in idem te beoordelen. Er is dus wel degelijk sprake van een tweede tuchtrechtelijke vervolging voor dezelfde feiten.

In het geval van de deactivering van de SIM-kaart is dit zelfs nog meer frappant, aangezien er aan de heer XXXX niets werd gevraagd noch meegedeeld, terwijl hij anderzijds wel maanden en maanden na de eerste vraag tot inlevering ononderbroken van de dienst-gsm heeft kunnen en mogen gebruik maken, zonder dat de korpschef daarover ook maar enige opmerking of bezwaar formuleerde. Hij gaf integendeel elke maand opdracht tot het betalen van de gsm-factuur zonder iets te ondernemen.

Er waren nochtans tal van zaken die de korpschef had kunnen ondernemen: hij had bijvoorbeeld het factuurbedrag ten laste van de politiezone tot ‘0’ kunnen herleiden zodat alle kosten automatisch ten laste van de heer XXXX zouden komen, hij had een openlijke mededeling kunnen doen dat hij de SIM-kaart zou laten deactiveren, hij had kunnen voorstellen om het oproepnummer over te nemen naar een persoonlijk abonnement, enz.

Toen de korpschef dan plots wel iets ondernam, gebeurde dit op heimelijke wijze. Er werd niets aan de heer XXXX meegedeeld, ongetwijfeld met de perfide

bijbedoeling om bij de heer XXXX enige reactie uit te lokken die hij hem dan nadien zou kunnen verwijten. Hoe kon de heer XXXX dan op het ogenblik dat zijn signaal wegviel, vermoeden dat dit door toedoen van de korpschef was?

Ook deze betichting is niets anders dan het niet inleveren van korpsmateriaal ingevolge de voorlopige schorsing, waarvoor reeds eerder de tuchtvervolgning werd ingesteld en afgesloten.

Niet enkel het rechtsbeginsel non bis in idem werd in deze geschonden, maar tevens het rechtszekerheidsbeginsel.

Dit beginsel is geschonden in die zin dat de hogere tuchtoverheid in de voorgaande tuchtprocedure die - onder meer - handelde over feiten die de heer XXXX thans opnieuw worden verweten, formeel besloten heeft om geen tuchtstraf op te leggen en het dossier zonder gevolg te klasseren. Door nu opnieuw de tuchtvervolgning in te stellen en een voorstel tot zware tuchtstraf te formuleren voor diezelfde feiten miskent de hogere tuchtoverheid haar eigen beslissing en brengt hij de rechtszekerheid in het gedrang.

Voor zover als nodig onderschrijft de heer XXXX ten slotte het standpunt van de Raad van State zoals uiteengezet in het arrest nr. 221.789 d.d. 18 december 2012 waarin wordt gesteld dat de situatie tijdens de voorlopige schorsing onveranderd is gebleven en geen nieuwe feiten had doen ontstaan waarop de tuchtoverheid de voorlopige schorsing van de heer XXXX kon steunen.

Al evenmin kan zij zich voor het opleggen van een zware tuchtsanctie steunen op feiten die reeds het voorwerp uitmaakten van een tuchtprocedure die zonder gevolg werd geklasseerd.

Het middel is ernstig.”

Beoordeling

6.2. Uit het tuchtdossier blijkt dat de tuchtoverheid een eerste tuchtprocedure heeft opgestart waarbij in het inleidend verslag van 10 november 2011 aan verzoeker de volgende feiten worden toegerekend:

- de niet-teruggave van zijn dienstvoertuig,
- de niet-teruggave van het korpsmateriaal dat verzoeker in zijn bezit heeft,
- feiten die betrekking hebben op verzoekers kandidaatstelling voor een vacante betrekking bij Europol,
- het consulteren en overmaken van vertrouwelijke documenten betreffende personeelsleden van de lokale politie Mechelen in het kader van een lopende procedure bij de Raad van State.

Naar aanleiding van deze eerste tuchtprocedure wordt, wat het tuchtfeit van de niet-teruggave van het korpsmateriaal betreft, geen onderscheid gemaakt tussen de dienst-gsm en ander materiaal, zodat de dienst-gsm geacht moet worden eveneens onder dit korpsmateriaal te vallen.

In de loop van deze procedure wordt de SIM-kaart van de dienst-gsm van verzoeker zonder enige verwittiging op 14 maart 2012 op vraag van de korpschef geblokkeerd. Verzoeker reactiveert zijn SIM-kaart op 6 april 2012, waarop de korpschef op 2 mei 2012 opnieuw de opdracht geeft om deze SIM-kaart te blokkeren. Verzoeker reageert hierop middels zijn advocaat met een brief van 7 mei 2012, waarin hij zijn ongenoegen uit over de gevolgde werkwijze van de tuchtoverheid, hetgeen door de tuchtoverheid als een weigering/een verzuim tot teruggave wordt opgevat. Op 1 augustus 2012 vraagt de tuchtoverheid nogmaals om het korpsmateriaal in te leveren, waarop verzoeker middels zijn vakbondsafgevaardigde met een brief van 14 augustus 2012 een aantal vragen stelt omtrent de tijdelijke inlevering van het korpsmateriaal maar het materiaal dus niet teruggeeft. Het betreft dus duidelijk telkenmale de betwisting van hetzelfde feit, namelijk de weigering van teruggave van het korpsmateriaal.

Deze tuchtprocedure wordt op 18 september 2012 zonder gevolg geklasseerd, hetgeen betekent dat de tuchtoverheid beslist om de aan verzoeker ten laste gelegde feiten (waaronder het niet teruggeven van het korpsmateriaal) geen sanctie te verbinden.

Op 31 oktober 2012 start de tuchtoverheid een tweede tuchtprocedure waarbij verzoeker in het inleidend verslag het reactiveren van de SIM-kaart van zijn dienst-gsm op 6 april 2012, dus tijdens de eerste tuchtprocedure, wordt toegerekend alsook het niet inleveren van korpsmateriaal naar aanleiding van de vraag tot teruggave op 1 augustus 2012, dus ook tijdens de eerste tuchtprocedure.

Naar aanleiding van zijn beroep tot heroverweging tegen het voorstel van tuchtstraf van 18 december 2012 voerde verzoeker aan dat de thans aangerekende feiten dezelfde zijn als deze die het voorwerp uitmaakten van de tuchtvervolging die afgesloten werd met de beslissing van 18 september 2012 tot klassering zonder gevolg.

De tuchtraad stelt dienaangaande in zijn advies, daarin gevolgd door de tuchtoverheid, dat verzoeker op het ogenblik van het inleidend verslag dat de tweede tuchtprocedure inleidt (met andere woorden op 31 oktober 2012) nog steeds het korpsmateriaal niet heeft teruggegeven en dat de weigering om het korpsmateriaal in te leveren een voortdurend tuchtvergriep is omdat het verzuim om in te gaan op het verzoek tot teruggave het tuchtvergriep uitmaakt. De tuchtraad stelt voorts dat de tuchtoverheid het gedrag bestraft dat onmogelijk aan verzoeker kan worden toegerekend door het inleidend verslag van 10 november 2011 en dat dit gedrag moet beschouwd worden als een ander feit dat afzonderlijk kan bestraft worden, waarbij de tuchtraad en de tuchtoverheid verwijzen naar een arrest van het Hof van Cassatie van 5 juni 2012.

De voormelde redenering van de tuchtraad, daarin gevolgd door de tuchtoverheid, gaat op het eerste gezicht niet op.

In de zaak waarin het Hof van Cassatie oordeelde waren de omstandigheden de volgende:

- er is een inbreuk (het gebruik van valse stukken) die op een gegeven ogenblik begint en die voortduurt;
- er komt een definitieve beslissing m.b.t. deze inbreuk;
- dezelfde inbreuk duurt nadien voort, m.a.w. ná de definitieve beslissing maakt de betrokkene opnieuw gebruik van de valse stukken.

In dat geval zegt het Hof van Cassatie in het door de verwerende partij geciteerde arrest dat inderdaad voor feiten gepleegd in de periode die op de definitieve beslissing volgt een afzonderlijke straf kan opgelegd worden en dat de rechter alsdan twee afzonderlijke feiten bestraft.

In de thans voorliggende zaak is de toestand verschillend:

- er is een voortdurend verzuim ten gevolge van de weigering n.a.v. de aanmaning tot teruggave van het korpsmateriaal op 19 juli 2011, hetgeen de tuchtoverheid als een eerste inbreuk beschouwt waarvoor zij een eerste tuchtprocedure opstart;

- daarna is er een blokkering van de SIM-kaart van de dienst-gsm op 14 maart 2012 en opnieuw een weigering n.a.v. een tweede aanmaning tot teruggave op 1 augustus 2012, hetgeen de tuchtoverheid als een tweede inbreuk beschouwt en waarvoor zij op 31 oktober een tweede tuchtprocedure zal opstarten;
- na de tweede aanmaning op 1 augustus 2012 volgt op 18 september 2012 een definitieve beslissing houdende de klassering zonder gevolg m.b.t. de eerste inbreuk en stelt de tuchtoverheid op 31 oktober 2012 dat de tweede inbreuk toch nog gesanctioneerd kan worden.

Het standpunt van de verwerende partij, die twee inbreuken ziet, kan niet worden gevolgd, omdat het in de periode, voorafgaand aan de beslissing tot klassering zonder gevolg één enkele weigering tot teruggave betreft die de tuchtoverheid een tweede keer poogt te straffen met schending van het non bis in idem-beginsel.

De tuchtoverheid had een tweede schuldig verzuim kunnen vaststellen - zoals dit het geval was in het arrest van het Hof van Cassatie - indien zij ná de beslissing tot klassering zonder gevolg verzoeker opnieuw had aangemaand om het korpsmateriaal terug te geven en verzoeker opnieuw zou hebben geweigerd, zodat er een “nieuw schuldig verzuim tot teruggave” voorlag, hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan.

Na de klassering zonder gevolg m.b.t. de feiten voorafgaand aan deze beslissing (waaronder de heractivering van de SIM-kaart en de weigering na de aanmaning van 1 augustus 2012), kon verzoeker er van uit gaan dat hij het korpsmateriaal, waaronder ook zijn gsm, niet diende terug te geven. Bij gebrek aan een nieuwe aanmaning tot teruggave na de klassering zonder gevolg voor de feiten die eraan voorafgingen, kan de weigering van teruggave van het korpsmateriaal niet meer als een schuldig verzuim beschouwd worden. M.a.w. aan verzoeker kan pas opnieuw een “weigering” worden verweten nadat hij na de klassering zonder gevolg werd aangemaand om het korpsmateriaal terug te geven. Er is eerst een aanmaning nodig opdat er sprake kan zijn van een nieuwe weigering van

teruggave. Er kan slechts sprake zijn van een feit gepleegd na de beslissing tot klassering indien verzoeker opnieuw in gebreke werd gesteld, hetgeen niet het geval was. Of anders geformuleerd: in casu kan niet gesteld worden dat het schuldig verzuim voortduurde na de klassering zonder gevolg bij gebrek aan een nieuwe aanmaning.

Aldus lijken de aangevoerde beginselen te zijn geschonden zodat het zevende middel een ernstig middel is.

V. Anonimisering

Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan iedere partij bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig wordt gemaakt op elk moment van de rechtspleging en totdat de debatten gesloten zijn, eisen dat bij de publicatie van het arrest of de beschikking de identiteit van de natuurlijke personen niet zou worden bekendgemaakt.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing d.d. 25 februari 2014 van de burgemeester van de Stad Mechelen, als hogere tuchtoverheid, waarbij de heer XXXX de zware tuchtstraf van schorsing voor een duur van 3 maanden wordt opgelegd”.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen